

MIODRAG LAZAREVIĆ, rođen je 1954. godine u Požarevcu. Još u studentskim danima počeo je da objavljuje svoje priloge u časopisima, a od 1980. godine, aktivnije se bavi novinarstvom i književnim stvaralaštvom.

Objavljuje u mnogim novinama, časopisima, na radio talasima i u TV emisijama. Naročito je plodan njegov rad u oblasti humora i satire gde osvaja brojne nagrade, a nalazi se i u antologiji „Ko je ko u našem humoru, satiri i karikaturi“ i „Antologiji balkanskog aforizma“, kao i mnogim zbornicima satiričnih priča i aforizama: „Satire“, „Izvajane misli“, „Enciklopedija aforizama“, „Grafiti i aforizmi“, „Satirične priče 2003“, „Almanah aforističara“, „Dribling duha“, „Najkraće priče“...

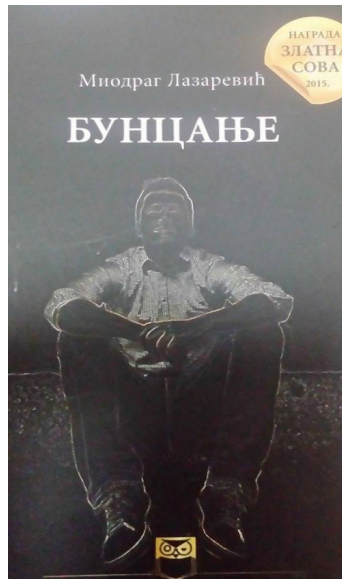
Uspešan je i u pisanju poezije gde, takođe, osvaja brojne nagrade i zastupljen je u mnogim zbirkama poezije, a piše i dramske tekstove.

Sa požarevačkim glumcima nastupa po Braničevskom okrugu sa kabareom: JADNICI, VESELJACI I POTIŠTENA INTELIGENCIJA.

Napisao je i objavio 12 knjiga kratkih priča, aforizama i dečje poezije.

Dobitnik je Povelje kulture Kulturno prosvetne zajednice opštine Požarevac za promovisanje humora i satire.

Živi i radi u Požarevcu.

4.9.2015. - Miodragu Lazareviću "Zlatna sova" za roman "Buncanje" - Književnik iz Požarevca i član književnog kluba "Braničevo", Miodrag Lazarević je na konkursu Zavoda za udžbenika i nastavna sredstva Republike Srpske, za najbolji neobjavljeni roman, osvojio književnu nagradu "Zlatna sova" za roman "Buncanje".

MIODRAG LAZAREVIĆ 1.04. 2015. osvojio je u Kruševcu na prestižnom međunarodnom festivalu humora i satire „ZLATNU KACIGU“ za aforizam na temu PROMENE.

Pobednički aforizam glasi: OVOLIKE PROMENE NA VLASTI MOŽE JEDINO DA IZDRŽI NAROD KOJI SE NE MENJA!

Inače, na ovo, 23. po redu, takmičenje šalju se karikature, priče, pesme i aforizmi. Učestvovalo je preko 200 autora iz 37 zemalja. Uz prisustvo gradonačelnika Kruševca, mnogobrojnih zvanica i publike, nagrađene su i dve naše proslavljene glumice: Tanja Bošković dobila je nagradu za životno delo, dok je Sloboda Mićalović - Četković postala „Vitez od Čarapanije“.

POŠTENJAČINE

Đorđe P. video je da je vrag odneo šalu, te mora nešto pod hitno da preduzme. Ne radi već treću godinu, a do penzije ima još sedam dugih godina. Supruga radi na crno kod privatnika, mala plata. I sin na sreću radi (na crno), ali već popreko gleda oca neradnika. Sve mu više smeta u malom, dvosobnom stanu, gde ne može ni devojkicu da dovede, a o proširenju porodice nema ni govora.

Đorđe je rešio da pokuša nešto što nikad ne bi da nije ostao bez posla. Kada je počeo višepartijski sistem, on nije hteo da ulazi ni u jednu partiju niti stranku. Gledao je svoja posla, televizijske serije i prenose fudbalskih utakmica. Sada je otišao prvo u prostorije jedne stranke koja je važila za poštenu i pravednu i koja je oduvek pomagala radnicima, naročito onima koji ostanu bez posla. Đorđe je iz prostorija ove stranke izašao brže nego što je ušao, s preporukom da se obrati Tržištu (ne) rada.

U jednoj drugoj stranci, koja, takođe, slovi za korektnu i koja hoće da pomogne građanstvu, saslušali su Đorđa, ali kako on nije član ni jedne stranke, a naročito ove, pokazali su mu brzo izlazna vrata.

U sledećoj stranci, koja je, kako je sebe predstavljala, brinula o radničkoj socijali i standardu, bili su vrlo ljubazni i rekli su mu da se javi za jedno tri godine.

„ E, kad su ovakve poštene stranke, kakve li su one druge?“ pitao se Đorđe i uputi se ka stranci za koju su vezane mnoge afere: od stečaja državnih firmi, do sumnjive privatizacije preduzeća. O mitu i korupciji ne bi trebalo trošiti reči. Kada je Đorđe izneo svoj problem i izjavio da bi radio i prljave poslove (recimo, pranje novca i slično) samo da se zaposli, rekli su mu da ide kod onih drugih stranaka (kod kojih je Đorđe već bio), jer je ova stranka poštena i ne bavi se mutnim radnjama. Tajkuni kod njih ne smeju ni da presmrde. Obezbeđenje je izvelo Đorđa na ulicu.

Na ulici se pridružio povorci radnika koji su protestovali ispred zgrade Vlade. Bilo mu je mnogo lakše.

MAJLILI

Mnogo se naši radni ljudi raduju Prvom maju, prazniku rada, jer se tada nekoliko dana ne radi. Čak

i oni što ništa ne rade (što ne znači da su naši radni ljudi neradnici), raduju se prazniku rada.

15. Mnogo, bre, Pero, volim ovaj Prvi maj!

16. Zašto? Pa, tvoja firma ne radi ništa godinama!

17. Znam, ali to je ipak naš, radnički praznik, radili mi ili ne.

18. Dobro kad je tako, je l ćeš onda da okreneš nešto?

19. Šta da okrenem, nemam više šta da prodajemni na „buvljaku“?

20. Ma, mislio sam, Đole, da okreneš nešto na ražnju!

21. Pa, gde ti živiš? Kao da si pao s Marsa! Godinama već više ništa ne okrećem, pa neću, vala, ni ove! Eh, kad se samo setim, a kao da je juče bilo! Okrećemo mi jagnje na ražnju za Prvi maj (a obično tad bude neka kišica), te izmiledi puževi po travi, a mi i na njih bacimo na vatru, da nam budu kao predjelo... Eh, stara, dobra vremena!

22. Možemo to i sad.

23. Kako, bre, kad od plate mogu samo da podmirim dažbine državi? Da ne radim posle privatno, mogao bih ja da idem na ražanj! Pre podne radiš u firmi, a posle podne zarađuješ za život.

24. Ma, tačno je to što kažeš, potpuno si u pravu, i ja sam u sličnoj situaciji. Nego, ja sam mislio na puževe, možemo i sad njih da bacimo na vatru.

25. Je l se sećaš one okskurzije za Prvi maj? Ceo kolektiv, sindikat organizuje...

26. Jeste, kako se ne sećam, kao ono na Oplencu kad se Mika izgubio u vinskim podrumima, pa smo morali da čekamo dva sata da se otrezni.

27. Slušaj, da se mi lepo organizujemo i da za Prvi maj odemo u neku šumu i napravimo roštilj sa tim puževima. Deca su brza i nahvataće ih dosta, imaćemo za ceo dan.

28. Moraćemo, izgleda, šta da radimo drugo! Bio nekad Prvi maj, a sad me podseća na prvi april, pa ga zato zovem MAJLILI!

KUD SE DEDE SREDNJI SLOJ

Zazvonio sam na vrata stana mog kolege i prijatelja Petra Perića. Na vratima bleđa mrlja gde je nekad stajala pločica s njegovim imenom. Dobro, hoće čovek da stavi drugu, kvalitetniju. Posle ponovljenog zvonjenja, vrata je otvorila gopoda u godinama i trenerci, kao da se priprema za neko sportsko takmičenje. Ko bi ga znao, kako ovi mladi danas igraju...

- Koga tražite, mladiću?- upita gospođa, a ja sam hteo da je poljubim za ovo „mladiću“. No, preovladao je razum i ja pomislim da je ovo Perina keva ili tašta koja je došla u posetu iz provincije.

- Da li je tu Petar, Peca, ja sam mu kolega?

- On ne stanuje više ovde.

- Otkad to?- bio sam ne malo iznenađen.

-Oho, ima tri meseca!

- A vi ste, izvinjavam se?

- Jagoda. Gospođica Jagoda, novi vlasnik stana.

- A šta je s Perom, njegovom ženom i decom?

- Koliko mi je poznato, on je negde na periferiji grada kupio plac i sagradio nekakvu kućicu.

Zahvalio sam se ovoj gospođici u godinama i rešio da pronađem starog prijatelja. Pa, nije mala stvar, skoro ceo radni vek proveli smo zajedno, doduše, on u administraciji, a ja u proizvodnji, ali imali smo toliko toga zajedničkog kao što je, recimo, ljubav prema kariranim kafanskim čaršavima.

Velika je sreća što ima samo četiri strane sveta, te ja krenem od severa ka zapadu, pa ka istoku i tek na južnoj strani grada ugledam Peru kako rilja u bašti ispred nedovršene kućice. Nazovem mu Boga i pitam ga kako ide, a on, ne dižući pogled reče:

- U ovoj aleji posadiću paradajz, našao sam dobru semensku robu, a ovde je luk već nikao, pogledaj...

Pogledam mu ruke, a one još bele i nežne, do skoro držale su samo olovku.

- Pero, bre, jer si morao da se odlučiš na taj korak?- pitam ga, a on gleda u zemlju.

- Šta sam mogao?- reče i odloži ašov.- Prvo smo mi iz administracije, sa srednjom školom, ostali bez posla. Gde ću, šta ću, ko će da me zaposli sa 55 godina? Vama majstorima je lakše, snaći ćete se negde.
- Pa, moraću da se snađem. I ja sam na sledećoj listi od 50 radnika za otpuštanje.
- Eto ti ga sad!- viknu Pera i počea se ispod kape. - Nego, burazeru, ima jedan plac do mojega, prodaje se povoljno!

NOVI OBJEKTI

- Da vas pitamo, ministre: kada ste bili u opoziciji, vi ste bili protiv te ideje i projekta, odnosno, protiv izgradnje tog objekta?
- Ma, šta je bilo-bilo je, hajde da se okrenemo no- vim idejama i novim projektima.
- Kada ste došli na vlast, vi ste izgradili taj objekat. Kako to da, preko noći, taj objekat dobije ekonomsku opravdanost?
- Ma, dobro, šta je bilo-bilo je, odlučilo se tako, kako vi kažete, preko noći, i gotovo. Trebalo bi se sada okrenuti novim projektima.
- Ali, ni ova fabrika nije dovršena, niti se zna njena namena! Da li nam možete reći kada će se završiti i koja će biti njena namena?
- Ma, bilo je, jeste, tu mnogo rasprava i natezanja oko njene namene i pao je dogovor da to bude fabrika šećera jer takve nema u ovom kraju.
- Na ovoj planini fabrika šećera?!
- Ma, šta je bilo-bilo je, ali mi smo ubrzo uvideli da će se sirovina dovoziti iz daleka, što će svakako povećati troškove proizvodnje.
- I, onda ste promenili namenu objekta?
- Dabome! Što je bilo-bilo je, i mi odlučimo da taj objekat pretvorimo u hotel.
- Znae ono: čist vazduh, zimi skijaši, strani turisti...
- Ali, kako kad nema izgrađenih puteva niti infrastrukture?
- Pa, to sam i ja rekao na jednom sastanku, ali šta je bilo-bilo je! Trebamo se okrenuti novim projektima.
- I, vi se okrenete?
- Da, okrenem se ja, i to nekoliko puta, i vidim da je ovo idealan teren za sportske terene, a ovaj objekat bi mogao postati sportska hala. Neka se mladi zabavljaju, druže i bave sportom.
- Da ih sklonimo sa puteva, tj. stranputica, livada i trave, da postanu zdravi ljudi i doprinesu našoj zemlji na putu za Evropu, a ne da odlaze u inostranstvo.
- Svaka čast! Namera vam je bila genijalna, ali, molim vas, gospodine ministre, dozvolićete: pa ovde nema mladih!?
- Pa, jeste, otišli su odavno iz ovih krajeva, pre nego što smo mi započeli ovaj projekat i izgradili objekat. Ali, šta je bilo- bilo je, vратиće se oni kada vide da se ovde nešto dešava i gradi i kada se okrenemo novim projektima.
- Hvala na razgovoru i želimo vam puno sreće na novim projektima!
- Nema na čemu!

USIJANA LOPTA

Ovog leta lopta će se usijati, i to ne zbog visokih temperatura, već zbog Svetskog prvenstva u fudbalu. Ako se tome doda i to da se ovo prvenstvo najboljih selekcija u najpopularnijoj igri na svetu održava u Brazilu, zemlji kafe, sambe i čokoladiranih lepotica, mnogi će ovog leta proključati. Doduše, Srbi će malo manje, jer tamo naših najboljih fudbalera nema.

No, naši zaljubljenici u „buba maru“ (koja je nekad u jednoj boji), gledaće na miru i uz hladno pivo najbolje majstore svetskog fudbala. Dabome, biće i kod nas usijanja, jer će sportske kladionice raditi

punom parom.

Dvojica drugara s fakulteta, a od skoro i kumova, Milan i Ivan, veliki zaljubljenici u ovaj sport, već imaju svoje favorite i jedva čekaju da lopta krene sa centra na najvećoj smotri fudbala.

Ma, ipak je šteta što i naša reprezentacija ne ide u Brazil-poče Milan.

A zašto je to šteta? Za fudbalere možda jeste, jer bi se tamo lepo provodili i uživali u Brazilu, a za nas, navijače, bilo bi to još jedno kidanje živaca odgovori Ivan.

Nemoj tako, kume, pa imamo mi dobre fudbalere i svi igraju po inostranim klubovima, i to veoma uspešno.

Jeste, ali kad igraju za reprezentaciju, kao da su im noge vezane, ni da opepele. Pa, neki od njih, bre, ne znaju ni himnu da pevaju, a ovamo će da „ginu“ za državni tim-padao je sve više u vatru Ivan. – Ja bih njih naterao da nauče da pevaju i epske narodne pesme, i to po ciklusima, pa onda solunske, partizanske, i ko sve to nauči, može da nosi državni dres!

Ih, bre, ti ga baš pretera! Pa neće oni da idu na Evroviziju, nego na fudbalski teren! Ma, nije stvar u tome, nego, burazeru, je si li ti video kako su naši fudbaleri nekad igrali u Montevideu, a?! Treće mesto na svetu, ej! Znali su ljudi da igraju i to ti je to, nema tu neke velike filozofije!- postavio je Milan pitanje i sam dao odgovor na njega.

Jeste, ali oni nisu imali ovakav fudbalski savez kao što je danas. Vidiš da niko neće da sedne u vruću selektorsku fotelju, beže od nje kao đavo od krsta- terao je Ivan po svome.- Pre će da treniraju neku afričku ekipu čiji su se momci do sad jurili s lavovima i hijenama, nego fudbalere iz Srbije, brale! Pa, kad ga pronađu i uhvate, imaće taj trener vremena da pripremi reprezentaciju za sledeće Svetsko prvenstvo, a tu je i Evropsko, pa sad neka vide- smirivao je loptu Milan.

A dotle bi trebalo na našim fudbalskim terenima napisati: „NE GAZI TRAVU“! I tako, dok se lopta polako usijava pred najveći sportski događaj na planeti iliti najvažniju sporednu stvar na svetu (kod nas je i dalje najvažnija sporedna stvar hrana!), za vreme prvenstva zaboraviće se i ostale sitnice koje život znače.

Jeste da se ovo odnosi na mušku populaciju, ali će i ženski svet, odnosno, lepša polovina naše ružne stvarnosti, biti za to vreme bitno zapostavljena.

ŽIVOTINJSKA FARSA

Posle grdnog pokolja domaćih životinja i ostale živine u vreme mnogih praznika, stočni fond nam je opao za peto dsto. Doduše, taj fond i nije bio veliki. Povodom toga, na jednom poljančetu, sastale su se: krava, ovca i svinja. Krava, kao najkrupnija među njima, vodila je glavnu reč, dok je ovca vodila zapisnik.Svinja jesamo ležala.

- E, pa, drage, moje, stvar je poprimila zabrinjavajuće tokove- muknu krava.-Moram, na žalost, da konstantujem da su sve te svinjarije potekle od svinje.

- Jeste, uvek smo mi krive!-groknu svinja.

- Tišina kad ja mučem!-riknu krava.- Koje prvi počeo da širi zaraze i da se zbog toga poštenu ljudi razboljevaju?

- Ti!-kratko zableja ovca.

- Ćuti tu, ovco jedna, i piši! Prvo su svinje s trihinelom počele.

- O, lude li krave!-nije se dala svinja.- Sad ko je prvi, a ko drugi počeo, ja ne znam, važno je da je sve to poteklo od vas, sa zapada, a i ti si „nemica“. Mi „moravke“ za te zaraze nismo ni znale i ljudi su slobodno jeli svinjsko meso. Čim smo počele da se ukrštamo sa vama, pojaviše se i te zaraze. Znači, to je došlo sa trulog zapada- zaključila svinja.

- Mi preživari jedemo samo zdravu hranu, a svinje jedu svašta, sve što im padne pod usta-mukala je krava.

- Pa, zašto vi, krave, poludeste, a ove mitiljave ovce poslinaviše?-upita svinja.

- Mi, ako smo i lude, nismo toliko blesave da ne znamo da je to savremena bolest. Pa, danas svaki

čovjek u razvijenom i kulturnom svetu, koji drži do sebe, ima svog psihijatra.

- Izem ti takav svet kad su svi ljudi!-groknu svinja.

- Eto, vidiš da vi, svinje, sve jedete!-zableja ovca i obrisa nos.

- Tišina! Nećemo sve u glas kao oni ljudi na sastancima!-smirivala je krava situaciju. - Hoću tišinu kad ja mučem! Pa ti, svinjo jedna, kao da ne znaš,praviš se blesava, da su psihijatri, i to vaši, rekli za tvoj narod da je lud, a ovamo tolika povika na nas, krave!

- Ne znam ja za to, ja sam nepismena i ne pratim štampu i ostale televizije!-branila se svinja. – A čula sam da vam sada i u mleku ima više otrova nego što je dozvoljeno!

- Kako me nervira? Poludeću od ove glupe svinje!- muknu krava, spusti rogove i jurnu na svinju.

Svinja, kad vide pobesnelu kravu, podiže rep i odjuri u šumu. Ovca se smeškala žvaćući zapisnik.

Naravoučenije: sve su životinje lude, samo su neke luđe!

ISPRAĆAJ

- Dragi druže, prijatelju moj, kolega i čoveku, sapatniče i sapatniče, heroju rada i rabe božji... U ovom tužnom trenutku za sve nas, a pogotovo za tebe, kad ispusti svoju plemenitu dušu, meni je, na sreću, palo u čast...

Dobro, dobro, ne vućaj se, nisi je još ispustio, ali ja moram da vežbam govor, a ne posle, na groblju, da se zbunim jer sam po prirodi, kao što i sam znaš, tremaroš. Bolje je da sad, pred tobom, vežbam, da i ti čuješ kako sam sastavio govor, jer one na sahrani baš je briga, niko to ne sluša, nego samo gledaju šta ima da se popije i prezalogaji. Ti, ako imaš neku primedbu na ovaj tekst, slobodno mi kaži, pa naši smo, majku mu! Nego, da nastavim...

Tvoja Milka je šarala i ranije, možda ti nisi znao za to (muž poslednji sazna!), ali evo, i sad, kad te još ni u zemlju nismo spustili, ona se gurka oko Steve, jer on ima deviznu penziju, a i mnogo je mator, tako da neće dugo ni on, a Milki, dabome, ostaje njegova penzija i stan. Pa, šta ti misliš, moj brajko, zašto je ona išla u banju bez tebe? Kobajagi stomak! E, moj pobratime... Šta mašeš rukama? Da ne čitam to?

Dobro, dobro, neću to, evo, brišem... Ali, ipak, da ti kažem nešto važno, pa, prijatelji smo, i sad, u ovakvim situacijama, mora da se bude iskren... Slušaj me pažljivo, stariji sam i iskusniji sam od tebe: kad žena sahrani jednog muža, pa ubrzo zatim nađe drugog, to posle ide i dalje, redom...Nego, da nastavim...

Ti vrlo dobro znaš kakva je situacija u našoj zemlji i tebe je to mnogo pogađalo i sekiralo što ništa ne može da se promeni na bolje, nego samo na gore. I ti si, ako ćemo pošteno, promenio nekoliko partija i stranaka, ali ništa, slaba vajda od te rabote.

(Ja bar, posle Saveza komunista, nigde više nisam ulazio.)

Decu, hvala bogu, nisi imao, pa sa te strane nisi imao nikakve sekiracije. Imao si samo taj stan što si dobio od firme i on će da pripadne Milki, kako i priliči i kakav je red, jer te je ona negovala i pazila.

Kad se malo bolje pogleda, nema zaštita da žališ što si napustio ovaj svet, lakše je sada tebi nego nama.

Više ćeš sad da imaš drugara tamo gde ideš, nego što si ih imao ovamo, dok si bio živ...

Šta ti je, pobratime, zašto kolutaš očima? Zašto zinjaš? Ja ću to da čitam kad budeš mrtav...

Da li bi možda popio nešto? Ali, ne smem da ti dam piće, znaš i sam da ti je doktor to strogo zabranio, a gibanicu Milka čuva za groblje...

Ode! E, moj, pobratime, moj stari druže! Šteta! Nisi čuo kraj!

ČUDO JEDNO

Skoro to beše, dođe u našu varoš neki stranac, Amerikanac, tako nekako. Novinar, posmatrač, istoričar, istraživač, šta li, i poče čovek, taj stranac jedan, da pita, a bogami, i da se čudi!

Šta će on sve, kakve zapise i utiske o nama da ponese tamo daleko odakle je i došao, ostaje da se vidi i pročita u nekim budućim pisanijama, pa da se i ostali čude!

No, jedno je sigurno: imaće šta da se čita, jer ovaj novinar ili šta je već, poneće iz naše varoši podeblju beležnicu sa odgovarajućim podacima. Sve to ne bi bilo toliko strašno da naš narod nije mnogo gostoprимljiv, iskren i pošten i otvara srce i pred nepoznatim licima i to iz inostranstva.

Sticajem raznih okolnosti, uglavnom slučajnih, potpisnik ovih redova, zavirio je u beležnicu ovog istraživača, s posebnim osvrtom na onaj deo koji se odnosi na život (i preživljavanje) u Srbiji.

Bilo je tu, u toj beležnici, svakojakih pitanja, ali isto tako i odgovora iza kojih je uvek stajao znak uzvika. Naravno, najviše pitanja bilo je iz oblasti ekonomije, tj. egzistencije na ovim prostorima, s obzirom na to da su ovom strancu ili šta je već, pitanja iz oblasti politike vrlo jasna (ili nejasna!). Uglavnom, nije hteo da se zamajava s tim i da troši svoje dragoceno vreme. Najverovatnije je da je ovaj vrsni istoričar, ili šta je već, znao u koju zemlju dolazi i da se u njoj svaka džudža razume u politiku, kako unutrašnju, tako i spoljnu.

Na pitanje gde rade, većina ispitanika je odgovorila-nigde! A, na logično pitanje: primate li platu, odgovorili su sa-ne! Pa, od čega izdržavate porodicu, čudio se istraživač ili štaje već, a ispitanici su odgovarali: od ničega! Kako, onda, živite? A, ko kaže da živimo, odgovorila je većina naših radnosposobnih građana, trenutno zauvek bez posla.

Inače, grad je prepun prolaznika, pisalo je dalje u beležnici na čistom engleskom; ljudi su obučeni (ne idu valjda goli, to sam ja dodao!) po poslednjoj modi; ulice su pune automobila poznatih svetskih proizvođača, a niko ne radi! Čudo jedno, neviđeno! A, na selu! Kuće nove, dvospratne i trospratne, raznih stilova, kao na Beverli Hilsu kod nas, pisalo je dalje. To su sigurno vaši farmeri napravili od poljoprivrede, pitao je ovaj kauboj ili šta je već! Jesje, odgovarali su naši građani sa sela. Ova kuća, plava, je Žikina iz Beča; ova roze je Mikina iz Minhena, a ova žuta je Vitina iz Vićence. Dobro je da mu nisu pokazali i Belu kuću!

Čudo jedno, čudo, pisao je dalje ovaj putopisac ili šta je već!

DIJAGNOZA

Lekar je dugo zagledao pacijenta, pa najzad reče:

- Mnogo ste slabi, našta se najviše žalite?
- Na skupoću!
- Dobro to, nego sam mislio, šta vas najviše boli?
- Nepravda!

Lekar se počea po ćeli i bojažljivo upita:

- Kako je sa unutrašnjim organima?
- E, tu je tek prava zbrka! – odgovori pacijent.
- Polako, krenimo redom: kako vam je jetra?
- Jetru odavno nemam, popio sam je.
- Hm! A, želudac?
- Želudac mi je pojela žena.
- Interesantno! A, bubrezi?
- Oni su odavno otišli u pesak.
- Srce vam je zato jako, čim je izdržalo sve to!
- Ono mi je skroz razjedinjeno, podeljeno...
- Pa, dobro, ono ima komore...

- Ma, moje je podeljeno na partije i stranke, više ne znam u kojoj mi je komori koja stranka, a u kojoj komori partija. Totalni haos u mom srcu, ne može da se opredeli, jedno ono!

Lekar zapali cigaretu, pa upita:

- Izvinite, a kako vam je s glavom, mislim, imate li tu neke bolove?
- Nemam, hvala bogu, još me dobro služi – reče pacijent i kucnu se u glavu.
- Hm! Ako mogu da zaključim, vas nervira ono što čujete da se radi kod nas?
- Ne čujem ja ništa.
- Mislim, nervira vas to što se priča...
- Ne pričam ja sa nikim.
- U redu, evo vam uput za specijalistu za uho, grlo i nos!

B R I C A

U mojoj ulici postoji frizerski salon u kome je glavni majstor Milanče, a ima i nekoliko pomoćnika i učenika, što je verovatno dokaz da radnja dobro radi, tj. da je Milanče dobar majstor. Čini se da naši ljudi još uvek drže do lepog izgleda, odnosno, da još imaju kose na glavi, jer, svakog dana kad prolazim pored salona, majstor Milanče obrađuje, tj. ulepšava neku mušteriju.

Ponekad svratim i ja, kao pre nekoliko dana.

Opšte je poznato da frizeri mnogo pričaju i da sve znaju, a Milanče je valjda u tome prvak sveta.

Doduše, osvojio je on nagrade i za frizeraj, jer na to nedvosmisleno ukazuju diplome okačene na zid: „Srebrne makaze“, „Bronzane makaze“, „Najbolja moderna muška frizura“ itd.

Slušao sam ga šta priča (novine nema šanse da otvoriš), dok je šišao doktora Jovanovića koji je imao nešto malo kose oko uha i na malom mozgu. Milanče se baš trudio oko doktorove glave ili je samo želeo da doktor stekne utisak da ima mnogo više kose nego što je ima. No, biće da je u pitanju nešto sasvim treće: majstor je izgleda hteo, i u tome je uspeo, da sa doktorom, koji je, takođe, važio za čoveka koji sve zna, pročešlja sve lokalne i svetske teme. Naravno, one važnije, one koje se tiču politike i ekonomije. Na kraju, kada je video da nema više smisla da odugovlači, mada je još ostao Bliski istok na tapetu, majstor je uzeo manje ogledalo i držao ga iza doktorove glave, e, ne bi li ovaj video kako ga je „ulepšao“.

Hteo sam da se nasmejem, jer se tu nije imalo šta videti (no, nisam hteo da vređam ni doktorovu ni majstorovu sujetu), kad je doktor rekao: „Odlično!“, izvadio novčanik od krokodilske kože i dao novčanicu kao da časti ceo salon! Ma, dobro, doktor ima para(ima i privatnu ordinaciju), neka plaća koliko hoće, uglavnom, ja bih trebao da platim manje i od redovne cene, jer imam retko dobru kosu. Ali, ipak, za doktora Jovanovića ja sam „bitls“!

Milanče je štrićkao makazama oko moje glave i beličasti „repići“ kose padali su na peškiri, kada je završio ekspoze o spoljnoj politici s posebnim osvrtom na Kosovo i prebacio se na teren ekonomske krize, a naročiti akcenat bacio je na poskupljenja. Tu sam se odmah štrečno(a Milanče mi reče da ne pomeram glavu), jer je sigurno i on podigao cene! Da se ne obrukam pred svetom ako nemam dovoljno novca! Počeo je Milanče da nabraja kako su poskupele makaze, njegovo osnovno sredstvo za rad, te peškiri, losioni, pivo, kupus i krompir, struja... Ono malo kose mi se nakostrešilo od tih silnih poskupljenja, te je majstor još žešće zveckao makazama. Na kraju pomislih: pa mogla je i moja supruga da mi skрати tih nekoliko dlaka!

Dok sam kolutao očima, ugledah uramljeni cenovnik, nov, i... Šta da vam kažem, i cena, dabome, nova, skoro dvostruko veća od mog poslednjeg dolaska u ovaj salon.

Prinese i meni Milanče manje ogledalo, sve po propisu, je l, da se vidim pozadi, ali je meni već bila neka izmaglica pred očima, a nisam nešto posebno ni želeo da gledam svoju ćelu. Očisti me majstor od dlačica, ja mu platih i častih ga sa jednim „njegošem“, jer je to bio kusur od 500 dinara.

Hteo sam da ga upitam da li su mu poskupeli i prsti, ali je sledeća mušterija, automehaničar iz naše ulice, već sedela na Milančetovoj stolici. To je bilo moje poslednje šišanje kod majstor

Milančeta, a i uopšte.

PREKO DANA

Svako zna da se velike promene ne mogu desiti preko noći. Uglavnom se zna šta se radi u toku noći, je l, a što je brzo to je i kuso, kako kaže naš narod za neke ishitrine odluke u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Zato bi trebalo biti strpljiv. Pa, to meni, Milovane, nije jasno, ako ovi političari, ne mogu ništa da urade preko noći, zašto ne pokušaju preko dana, i to u radno vreme, jer prekovremeni rad neće da im priznaju, pa ispada da džabe sede u onim skupštinskim klupama.

Ne sede oni džabe, moj Radovane, to im se debelo plaća. Ali, potrebno je da prođe sto dana pa da se vide rezultati.

Malo je to, šta ti je sto dana? Ništa! Dok dlanom o dlan i nekoliko aplauza, prođe sto dana kao ništa. Nego, bar deset godina. Tu može da se vidi da li se radilo, šta se radilo i uradilo (ako se i radilo), šta se upropastilo...

Da, da! I da se radi i noću i danju, da se ne kaže posle kako su radili preko noći, pa se rezultati slabo vide.

More, kad malo bolje razmislim, za nas ni deset godina nije ništa!

Kako, bre, nije, pa to ti je čitava jedan dekada!

Ma, prođu brzo deset godina. Bude malo rata, malo sankcija, pa malo agresije i bombardovanja i, eto, prođu deset godina kao sto dana! U pravu si, Milovane! A mi još hoćemo i preko noći da se nešto dogodi!

Ja znam da od tog posla nema ništa, jer čim uveče legnem u krevet, ja se okrenem prema zidu i odmah, po rečima moje Milke, odmah počnem da hrčem.

U pravu si. Nego, da odemo mi preko puta, u onu kafanicu, a drugi neka razmišljaju kako će da isparcelišu sto dana, godinu, deset godina i... Imam sto dinara, a ti?

Blago tebi

OSMI KRUG

Počeli smo, nekako, tiho sa preslavama i slavama, da bi se kulminacija dostigla poslednjeg dana u odlazećoj, odnosno, prvog dana u nastupajućoj godini.

Da li treba reći da se to nastavilo do Božića? Pa onda srpska Nova godina, pa Sveti Jovan, te februar-ski sveci, samo što njih u ovom mesecu ima manje, jer februar ove godine ima samo 28 dana.

A onda, prva dekada marta, kad mnoge muškarce hvata panika jer ide „sveti“ Osmi mart, brale, pa vi sad vidite! Šta uzeti lepšoj polovini, kad su i njihove torbe prazne? O cveću nema ni govora (ipak smo mi ozbiljni ljudi u srednjim godinama), a one, standardne, poklone već smo po treći put poklanjali. Smučilo se i nama, a kamoli ženama.

No, šta ćeš, nego u kafane, bato, ma da! Malo igranje, malo pevanje, i to je to. Dogovoreno, učinjeno.

Tri drugara „tri ratna druga“ i njihove pratilje, krenu na zabavu zvanu Osmi mars, pardon, mart.

Prvo smo svratili u kafanu „Mafijaški raj“ kod Bore Robije. A tamo: pevaljke, starlete, glumice, žestoki momci, još žešći pedesetogodišnjaci, takoreći, doajeni u kafanskom biznisu.

Muzika kakva se samo poželeti može: pop, rok, folk, turkiš- bluz, mešanje etno i modernog zvuka...

Pevačice na stolu, neki pod stolom...

Napustili smo ovo prestižno mesto i svratili u još prestižnije „Zapadno od pakla“. A tamo ista (iliti takođe) situacija. Slična je i muzika i dekor. Sve je, dakle, isto, samo nekih ženskih i žestokih momaka nema (kao da su u podzemlje propali!). Ali, slavlje se nastavlja, praši muzika, uleteše, niotkuda (verovatno iz Guče!), duvači, tj. trubači i nastade opštenarodno veselje.

Sve to skače po stolovima, stolicama i ostalom kafanskom inventaru do kasnih jutarnjih sati, a onda

uveče, repriza. (Jeste, moramo još jednom, tek smo se zagrejali, a šta je jedan dan za ovakav praznik!) Naredni renomirani lokal bio je „Poslednja kap do raja“. I on radi cele noći i celog jutra. Slika slična gore navedenim.

Izađemo mi jednog dana u kasno jutro ili rano popodne, kako vam drago end mило, sa namerom da odmorimo malo i da se dogovorimo o sledećem susretu i veselju. Prebiramo po kalendaru i džepovima, i odluka je pala: sledeće okupljanje je za Uskrs.

Da se malo odmorimo i oporavimo, naročito finansijski. Ali, i da se pripreme jaja za tucanje, i to u raznim bojama.

Neko će i da posti (može i na vodi kao Beograd), pa posle u crkvi da se ispovedi za učinjene grehe na prethodnim svetkovinama.